

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: J. N.
bytem x
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019 č. j. 956/2019-160-SPR/4

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 8. 2018 č. j. MHMP 1260329/2018/Drn.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také

„zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, za použití § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.

3. Žalobce jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Volvo, registrační značky X, nezajistil, aby dne 2. 10. 2017 kolem 18:20 hodin v tunelu Cholupice (na rychlostní komunikaci Pražského okruhu pro směr k D1) byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. S uvedeným vozidlem byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Dosud nezjištěný řidič se v úseku označeném svislou dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ (v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 80) neřídil tímto dopravním značením, když jel rychlostí 129 km/h, čímž překročil nejvýše zde povolenou rychlost o 49 km/h. Porušení pravidel v uvedené době a předmětném místě bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
4. Žalobce ve své žalobě namítal, že výrok o sankci není přezkoumatelný, neboť není dostatečně odůvodněný, a zároveň, že uložená sankce je nezákonná. Správní orgán uložil sankci pokuty ve výši 3 000 Kč, ač dle právního předpisu mohl uložit sankci nižší, při ukládání sankce hodnotil pouze dvě okolnosti – jednak, že koncentrace účastníků silničního provozu nebyla velká s ohledem na čas spáchání přestupku, a také, že nedošlo k dopravní nehodě, škodě na majetku, ani na životě. Obě tyto okolnosti jsou zjevně polehčující. Naopak přítěžující okolnost správní orgán neshledal žádnou. Vůbec pak neměla být hodnocena povaha a závažnost přestupku, tedy význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, význam a rozsah následku přestupku. Správní orgán prvního stupně neuvedl, jak tato kritéria hodnotil, pouze opsal text právního předpisu, pojednávající o tom, co hodnotit měl, aniž by však správní orgán tyto skutečnosti zjistil, zhodnotil a odůvodnil. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 182/2016 – 30 ze dne 30. 11. 2018, kde měla být posuzována identická situace.
5. Žalobce také zastával názor, že to, co uvedl v odůvodnění správní orgán, je nezákonné, neboť správní orgán nejen, že nehodnotil zásadní zákonná kritéria (povahu a závažnost přestupku), ale namísto toho hodnotil kritéria nezákonná, když při ukládání sankce přihlédl „ke skutečnosti, že jednání shora jmenované osoby byla naplněna skutková podstata přestupku“. Dochází k absurdní situaci, protože žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, bude uznán vinným ze spáchání přestupku a bude mu uložena sankce v určitém sankčním rozmezí, a následně proto, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, mu bude uložena sankce o něco vyšší, neboť „jde o přítěžující okolnost“. Takové závěry jsou v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání.
6. Žalobce měl za to, že do jeho práv bylo zasaženo tím, že nebylo rozhodováno o jím vznesené námitce podjatosti. Vznosl námitku podjatosti oprávněných úředních osob správního orgánu prvního stupně, kterou odůvodnil tím, že je známo, že úředníci pražského magistrátu jsou motivováni (formou nenárokové složky platu) k tomu, aby ukládali pokuty za dopravní přestupky. Čím více pokut uloží, tím vyšší mají nenárokovou složku platu. Z toho vyplývá jednoznačný zájem úředníků na výsledku řízení. Správní orgán prvního stupně zaslal pouze neformální vyrozumění, kde uvedl, že vznesenou námitku podjatosti hodnotí jako zneužití práva, a proto k ní nepřihlíží a nebude ji ani vypořádávat. Žalovaný

dospěl k závěru, že námitka podjatosti je pouze obstrukčního charakteru a rovněž nese znaky zneužití práva, což je zřejmé z jejího obsahu. Žalobce tak měl za to, že byl zásadním způsobem zkrácen na svých procesních právech tím, že o této vznesené námitce nebylo představeným rozhodnuto.

7. Žalobce dále namítal, že je dána též procesní vada, pro kterou může být rozhodnutí nezákonné. Tato má spočívat v tom, že nebyl zpraven o tom, která úřední osoba bude rozhodovat o odvolání, přitom v odvolání proti oběma rozhodnutím výslovně požádal o to, aby byl vyrozuměn, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Žalobci tato informace poskytnuta fakticky nebyla, resp. byla mu poskytnuta ve stejný moment, kdy mu bylo doručeno napadené rozhodnutí, tedy tak, aby na ni žalobce nemohl reagovat. Materiálně mu tedy v průběhu řízení informace poskytnuta nebyla.
8. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobcem poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se týkal situace, kdy správní orgány vůbec neučinily základní úvahu ohledně výše pokuty, tak tomu v posuzovaném případě ale nebylo. Měl za nelogické uložení pokuty na spodní hranici zákonem stanoveného sankčního rozpětí, když byla překročena nejvyšší povolená rychlost. K námitce podjatosti uvedl, že žalobci bylo oznámeno, že podání označené jako „námitka podjatosti“ nebylo za námitku podjatosti vůbec považováno, neboť důvody které uvedl žalobce, po obsahové stránce nesplňovaly podmínky dle ust. § 14 správního řádu. Nesouhlasil také s tím, že by žalobci nebylo sděleno, kdo o odvolání rozhodoval, přičemž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k dané problematice. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
12. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: ověřovací list metrologického střediska ze dne 20. 7. 2017, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 1260329/2018/Drn ze dne 17. 8. 2018, odvolání žalobce ze dne 4. 9. 2018 včetně doplnění ze dne 23. 10. 2018, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 956/2019-160-SPR/4 ze dne 3. 7. 2019.
13. Soud ze správního spisu zjistil, že nezjištěný řidič se dne 2. 10. 2017 kolem 18:20 hodin v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 80, neřídil tímto značením, když jel rychlostí 129 km/h, čímž překročil nejvýše zde povolenou rychlost o 49 km/h. Tím vzniklo podezření ze spáchání přestupku

podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona.

14. Dne 17. 8. 2018 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 1260329/2018/Drn, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 zákona o silničním provozu, a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 4. 9. 2018 odvolání, které následně dne 23. 10. 2018 doplnil. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
16. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
17. Podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.*
18. Podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
19. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
20. Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.*
21. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že výrok o sankci není přezkoumatelný, neboť není dostatečně odůvodněný, a zároveň, že uložená sankce je nezákonná. Správní orgán prvního stupně na str. 5 svého rozhodnutí zcela srozumitelně odůvodnil výši uložené pokuty, a to tak, že: „Správní orgán uložil sankci pokuty při dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí, s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem případu, neboť přestupek překročení rychlosti byl spáchán s vozidlem RZ X na rychlostní komunikaci Pražského okruhu mimo obec v podvečerních hodinách, kdy již nebyla koncentrace účastníků provozu na pozemních komunikacích tak velká a protiprávním jednáním nedošlo k žádné dopravní nehodě a následné škodě na majetku nebo na životě a vyhodnotil je tak, že není převaha přítěžujících okolností, které by stanovily vyšší částku, než jak je uvedeno. Správní orgán poukazuje tímto na skutečnosti zajistit zachování vyváženosti preventivního a represivního účinku ukládané sankce.“ Z tohoto je tedy zřejmé, že správní orgán se odůvodněním výše ukládané sankce zabýval, když výslovně uvedl polehčující okolnosti a poukázal na to, že nepřevažují nad přítěžující okolnosti, za kterou je dle soudu nezbytné považovat překročení rychlosti o 49 km/h, což plyne i z rozhodnutí správních orgánů jako celku.

22. Neopodstatněná je i námitka, že správní orgány nevyhodnotily povahu a závažnost přestupku. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla, postačí tedy, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35). Nad rámec rozhodnutí soud poukazuje na to, že podle ust. § 5 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Materiální znak v posuzovaném případě byl naplněn tím, že byly zaviněným jednáním porušeny předpisy obsažené v zákoně o silničním provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59, č. 775/2006 Sb. NSS). Nedůvodné jsou tak i námitky týkající se pokuty. Správní orgán prvního stupně i žalovaný odůvodnili její uložení dostatečným způsobem a nejde o případ, že by její uložení nebylo zdůvodněno vůbec.
23. Základní vodítka pro určení druhu správního trestu a jeho výměry obsahuje ust. § 37 zákona o přestupcích“). Mezi jinými jde o povahu a závažnost přestupku [§ 37 písm. a) zákona o přestupcích]. Ustanovení § 38 zákona o přestupcích pak obsahuje demonstrativní výčet kritérií pro posouzení povahy a závažnosti přestupku. Je zjevné, že správní orgán prvního stupně postupoval při určování sankce a její výměry v souladu se zákonem o přestupcích. Zohlednil způsob spáchání (aktivní jednání spočívající v rychlé jízdě) a jeho následek (došlo k porušení i ohrožení zájmu chráněného zákonem) a okolnosti, za nichž byl spáchán (místo spáchání přestupku).
24. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v ust. § 37, resp. 38 zákona o přestupcích jsou demonstrativní (srov. užití slovo „zejména“), není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhá žalobce. Účelem uvedených ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgán v posuzované věci nepřekročil zákonné meze správního uvážení a stanovil sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 – 36).
25. Žalobce také tvrdil, že správní orgány nesprávně posoudily právní otázku uložení sankce v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti. K této otázce se Nejvyšší správní soud již vyjádřil ve skutkově velmi obdobném případě v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 - 36, uvedl, že „se stěžovatelkou se lze shodnout na tom, že s ohledem na zásadu zákazu dvojího přičítání nelze k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce.“ Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, rušil právě z tohoto důvodu napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost v části týkající se odůvodnění výše sankce. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem bylo jako přitěžující skutečnost shledáno to, že se přestupek stal v obci, což bylo součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. O takový případ se ale nyní nejednalo. V nyní posuzovaném případě je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že správní orgán přihlédl k závažnosti přestupku a okolnostem, za nichž byl

spáchán, které spatřoval v tom, že přestupek byl spáchán na Pražském okruhu mimo obec v podvečerních hodinách, kdy již koncentrace účastníků provozu nebyla tak velká a nedošlo k dopravní nehodě, ani škodě na majetku nebo životě. Správní orgán tak postupoval zcela v souladu s textem zákona o přestupcích. Žalobcem odkazované přihlídnutí k naplnění skutkové podstaty přestupku nebylo v podrobném odůvodnění, které provedl správní orgán prvního stupně, nikterak reflektováno, a proto nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

26. Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.
27. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 172/2019-43 ze dne 30. 4. 2021 vyplývá, že společnost ODVOZ VOZU s.r.o., která ve správním řízení zastupovala žalobce, v hromadném podání ze dne 12. 12. 2017 uplatnila námitku podjatosti. Toto podání bylo učiněno zástupcem společností ODVOZ VOZU s.r.o. a týkalo se všech dosud neskončených řízení vedených žalovaným o odvolání proti rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, ve kterých je obviněný zastoupen společností ODVOZ VOZU s.r.o. Jména odvolatelů nebyla v podání uvedena, lze se nicméně domnívat, že jde o desítky různých osob. S ohledem na důvod, o nějž se v projednávaném případě námitka opírá, jenž není nijak svázán s účastníkem řízení ani konkrétními věcmi, nýbrž je zcela obecného charakteru, má soud za rozhodující, kdy se o důvodu podjatosti dozvěděl zástupce žalobce.
28. Jak plyne z výše uvedeného, zmocněnec, který zastupoval žalobce ve správním řízení, věděl o tvrzeném důvodu podjatosti, jenž uplatnil i v posuzovaném případě, přinejmenším od 12. 12. 2017, kdy jej uplatnil vůči Magistrátu hlavního města Prahy (viz výše), pravděpodobně však již podstatně dříve. Jestliže v nyní posuzované věci uplatnil tento zástupce námitku podjatosti až 6 měsíců poté, kdy ji ze zcela shodných obecných důvodů uplatnil vůči Magistrátu hlavního města Prahy, nelze mít za to, že ji uplatnil bez zbytečného odkladu poté, co se o důvodu vyloučení úředních osob dozvěděl. K takové námitce se podle § 14 odst. 2 správního řádu nepřihlíží. Judikatura Nejvyššího správního soudu, které se žalobce dovolává v žalobě a jež se týká postupu správního orgánu v případě řádně a včas uplatněné námitky podjatosti, proto na nyní posuzovanou věc nedopadá. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže rozhodl o odvolání, aniž bylo předtím rozhodnuto o námitce podjatosti.
29. Nad rámec nezbytně nutného lze ve vztahu k věcné podstatě námitky podjatosti odkázat na rozsudek ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že ze skutečnosti, že příjem z pokut je příjmem rozpočtu obce, nelze dovozovat, že by úřední osoby byly vyloučeny z rozhodování o uložení těchto pokut (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018 – 50, a ze dne 7. 7. 2020, č. j. 10 As 37/2019 – 40). Třebaže by spekulace žalobce, že úřední osoby mají zájem na uložení pokuty v co největším počtu případů a v co nejvyšší výši, neboť pokuty jsou příjmem rozpočtu obce, a tedy zdrojem nenárokových odměn vyplácených úředním osobám, byla teoreticky představitelná ve vztahu k úředním osobám správního orgánu prvního stupně, žalobce hájitelným způsobem nevysvětlil, v čem spočívá motivace úředních osob žalovaného. Do rozpočtu žalovaného výnos z pokut neplyne a naopak v případě zrušení jeho nezákonného rozhodnutí soudem je povinen zaplatit ze svého rozpočtu

náhradu nákladů řízení účastníkům odvolacích řízení. I kdyby bylo možné přistoupit na zcela nepodloženou spekulaci žalobce, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno vyloučenou úřední osobou, nelze odhlížet od toho, že bylo přezkoumáno v odvolacím řízení nadřízeným správním orgánem, ve vztahu k jehož úředním osobám nelze dovodit žádný zájem na výsledku řízení. Argumentace žalobce, jakkoliv věcně nepodložená, není s to zpochybnit zákonnost rozhodnutí žalovaného.

30. Žalobce dále namítal, že požádal podle § 15 odst. 4 správního řádu, o sdělení, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Žalovaný však tuto žádost vyřídil až společně s vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud by však zástupce žalobce (advokát Mgr. Voříšek) věděl, že ve věci bude rozhodovat Mgr. Stanislav Dvořák, určitě by vznesl námitku podjatosti, neboť Mgr. Dvořák se o zástupci žalobce opakovaně vyjadřoval negativně. Žalobce uvedl také několik údajných tvrzení či útoků ze strany Mgr. Dvořáka vůči jeho zástupci. O podjatosti Mgr. Dvořáka pak dle žalobce svědčí též skutečnost, že nepoučil žalobce, ani jeho zástupce, že ve věci bude rozhodovat on, a to s jediným cílem, aby nemohla být namítána jeho podjatost, neboť jiné vysvětlení, např. nepozornost, je méně pravděpodobné.
31. Ani tuto námitku soud nemohl shledat důvodnou. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný doručil žalobci sdělení č. j. 956/2019-160-SPR/3 ze dne 3. 7. 2019 o oprávněné úřední osobě, a to dne 8. 7. 2019 společně s napadeným rozhodnutím. Z rozsudku č. j. 8 As 254/2016-67 ze dne 27. 9. 2017 vyplývá, že: *„Nejvyšší správní soud konečně nesdílí přesvědčení stěžovatele, že sdělení oprávněné úřední osoby ve stejný den jako bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné.“* Soud se v tomto ohledu plně ztotožnil s názorem žalovaného, že ze skutečností, které vyplývají z úřední činnosti a vnitřní organizace žalovaného (oprávněnou úřední osobu stanoví Organizační řád Ministerstva dopravy v článku 12 Zastupování, části A), i ze zkušeností které má společnost ODVOZ VOZU s. r. o. s žalovaným, tak zmocnění žalobce ve správním řízení muselo být zcela nepochybně známo, že za žalovaného vystupuje jako osoba oprávněna výlučně právě Mgr. Dvořák. Proto se žádost o sdělení podle § 15 odst. 4 správního řádu v tomto případě jeví soudu jako čistě účelová. Navíc, žalobce si v žalobě zcela zjevně odporuje, neboť na jedné straně je zřejmé, že odvolání podala společnost ODVOZ VOZU s. r. o., na straně druhé tvrdí, že námitku podjatosti by zcela určitě podal jeho právní zástupce Mgr. Voříšek, neboť je to právě jeho osoba, se kterou má prý Mgr. Dvořák problémy, tento zástupce však vystupuje jménem žalobce až v řízení před soudem. Z tohoto pohledu soudu není proto jasné, z jakého důvodu se žalobce domnívá, že nevyřízením uvedené žádosti v rámci správního řízení byl zkrácen na svých právech, resp. z jakého důvodu by ve fázi odvolacího řízení podával námitku podjatosti, když ještě nebyl Mgr. Voříškem vůbec zastoupen. O účelovosti této námítky svědčí též skutečnost, která je soudu známá z úřední činnosti, a sice že zástupce žalobce ji uplatňuje téměř doslovně stejně a opakovaně i ve věcech jiných žalobců (viz např. dosud nerozhodnutá věc u zdejšího soudu sp. zn. 1 A 20/2020).
32. Žalobcem odkazovaná judikatura není dle Městského soudu v Praze v rozporu se závěry, ke kterým žalovaný a soud dospěli, a proto se jí podrobněji nezabýval.
33. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního

soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřísluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: „V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, čj. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.“

34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2022

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně